

[Waldorff]

stedet for. Men sådan er det bare ikke, desværre kan man sige.

For martspakken opfylder ikke løftet om de mange arbejdspladser, som socialdemokratiet er kommet med. Vi indrømmer, at regeringen på nogle punkter er kommet med øgede, offentlige investeringer, og det er godt nok – især på energiområdet er det godt nok – men det er meget lidt i forhold til, hvad der skulle til. Tvangsindgrebet, som man bebudede for at fremskaffe lære- og praktikpladser, er opgivet, og det, man har fået i stedet, er nogle fuldstændig uanstændig høje tilskud til arbejdsgiverne, og det sker, uden at man har garanti for, at det samlede antal lære- og praktikpladser bliver større, end det er i dag. Det er med andre ord erhvervstilskud, man her laver.

Sikringen af de langtidsarbejdsløse er blevet til en meget traditionel forhøjelse af de løntilskud, som arbejdsgiverne får, og vi ved – og socialdemokratiet ved også – at det er umuligt for fagforeningerne at kontrollere, at arbejdsgiverne ikke nedlægger eksisterende arbejdspladser og opretter nye for at kunne få statstilskud til det. Det er også erhvervsstøtte.

Endelig er der flagskibet: jobkabelsesloven, som jo skulle åbne for en offentlig produktion i lønarbejdernes interesse, som skulle skaffe arbejdspladser ved at iværksætte en produktion dér, hvor arbejdsgiverne ikke ville investere i arbejdspladser, fordi de kunne hente sig en større profit andre steder. Den jobkabelseslov er blevet totalt udhulet ved, at man har givet arbejdsmarkedsnævnene vetoret over for alle kommunale projekter. Her kan arbejdsgiverne sidde og blokere for de ting, der kommer, eller, hvis de foretrækker det, sætte sig på projekterne og stikke erhvervsstøtten i lommen. Situationen er faktisk den, at erhvervsstøttedelen af socialdemokratiets handlingsplan er gennemført sammen med de borgerlige, og at beskæftigelsesdelen, som man har været ved at kløges så kraftigt i her på det sidste, er blevet så udvandet, at man jo faktisk må give Hardy Hansen fra Specialarbejderforbundet ret i, at martspakken alt i alt næppe skaffer flere arbejdspladser, når man regner de afgifter med, som skal finansiere martspakken, og som stensikkert betyder ny arbejdsløshed.

At borgerlige så alligevel ikke vil være med til det på trods af de store indrømmelser

fra socialdemokratiet, som er givet, er der sådan set ikke noget mystisk i, for de borgerlige vejr morgenluft. Derfor er de selvfølgelig meget lidt tilbøjelige til at acceptere bare en principvedtagelse i en jobkabelseslov om offentlig produktion, hvis de skimter muligheden for selv at komme til at danne regering og derefter komme igennem med langt mere renlivede borgerlige løsninger end dem, som socialdemokratiet gennemfører. At socialdemokratiet er gået så langt i borgerlig retning både af egen fri vilje og i hvert fald i meget høj grad på grund af det radikale pres, er heller ikke så forunderligt. Det hele ligger i forlængelse af, hvad socialdemokratiet har lavet siden krisens begyndelse. Der har ganske vist været fra socialdemokratiet en del signaler, det må vi indrømme, om, at man også i socialdemokratiet er blevet bekymret over, hvad der skete. Men, siger man så, vi er nødt til at bevare regeringsmagten, og hvem kan egentlig, når det kommer til stykket, være særlig uforstående over for den tendens til taburetklæberi, når alternativet faktisk er en borgerlig regering med f.eks. en energiminister Arne Christiansen, som skal administrere statens indsats i olieeffterforskningen, eller – guderne må forbyde det – en Arne Melchior siddende på kulturen.

Men det, som virkelig er tragisk i denne sag, er, at socialdemokratiet tilsyneladende ikke forstår, hvad prisen er for at beholde regeringsmagten for enhver pris. Prisen er en passivisering, prisen er en splittelse, prisen er en svækkelse af arbejderklassen. Socialdemokratiets meget halvhjertede reformarbejde har faktisk den virkning, at man i fagbevægelsen opgiver at slås for reformer. Socialdemokratiets mange indgreb i de senere år har faktisk den virkning, at meget store dele af fagbevægelsen mister troen på, at man kan komme igennem med at kæmpe for resultater.

Dertil kommer så, at socialdemokratiet på nogle meget vigtige områder som eksklusivaf-taler, gennem løntrykkerbekendtgørelsen som en opstart på en egentlig ungarbejderløn, gennem tvangsansvisning af arbejdsløse, gennem frasortering af ældre, af de helt unge, af enlige fædre og mødre med børneopdragsproblemer osv. osv. er direkte ansvarlig for en undergravelse af de faglige organisationer og de faglige rettigheder.

Det, der sker, er, at man undergraver netop den styrke, som skulle skabe muligheden